

Yine de Yeniden

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 22 Temmuz 2014

İstemsiz yargılar bir kez daha rotayı şahsıma çevirdi. Bilemezdim ki bu sert poyrazın tüm tomurcukları çalacağını. Dikenleri de yetmedi üstelik. İçten dışa yolculuktu ve bir de bakmışım ki döngü kırmış bu dengeyi. Dengesizlik diye addedilen iki kefeşi orantısız bir düzenek. Söylemişlerdi de inanmamıştım ve hatta bir o kadar öfke katsayım artmıştı. Meğer ne haklıymış işin erbabı olanlar.

Tükenen ne duygular ne de istekler. Mecal de yetmez oldu artık. Gitme vakti. Terk edilmelere olduğum kadar terk etmelere de antrenmanlıyım. Hiçbir gözün aramayacağı da gün gibi aşikâr.

Olmam gereken her ne ise tüm iyi niyetimle sığınmışımdır rolüme ama içten geldiği kadar. Ne abartı ne eksik ne fazla. Avuçlarımla boşalttığım su artık boğazıma kadar geldi. Battı batacak tekne. İşe yaramadı. Hiçbir zaman da sonunu getirememişimdir. Her kafadan çıkan bir ses. Kime uysam bir şekilde başka bir atak ile aldım boyumun ölçüsünü. Gerçek ve yarılgı nedir onu da çözemedikten sonra artık teşebbüs de etmem. Belki sitem belki de yılgınlık. Sevginin boşluktaki bir balon gibi uçup gitmesi ve körelmek bu olsa gerek.

Acımam zira acınacak hale düşmek an meselesidir. Acınmak ise ölümden beter. Aslında tahmin etmiyor da değildim sonun başında olduğumu ve biliyordum aşırı bağıllık duygusunun baltayı taşa vurmak olduğunu.

Tek çiçekle ne bahar geçer ne de ömür. Aslında geçirebildiğim tüm mevsimleri değil tek çiçekle hep dikenlerle geçirmişimdir.

Zaman aşımına uğradığım da bir diğer kabul etmem gereken şık. Komik mi acı mı? Sanırım işi deliliğe vurmak en güzeli. Zamanın kifayetsiz varlığı bir kez daha gösterdi yüzünü. Zaman ve insan ve tüm çıkmaz sokaklar. Güzellikler ile bezeli bir hayat bir o kadar acımasız da ve ne yazık ki denk düşen hep bu menfi yönleri oldu hayat denen ruletin.

Asla yüksünmedim de üstelik ve bir o kadar telaşa kapıldım nöbetteyken. Kıt kanaat düşlere yelken açtım da ne oldu... Elde var hüsrân. Ya da canhıraş telaşlarla boy gösterdim onca mecrada kimden kuru bir onay aldım ki... Kim bilir belki de ben yeterince kıymet bilmediğim kıymet bilinmenin arayışındayken. Yalancı aşklar, yalan dünyalar ve bitmek tükenmez bir yalan deryası. Pek tabii ki güzelliklerin de olduğu bir alan ve değer gören, görmeyen kim varsa ve ne geliyorsa elinden. Elden gelen buymuş ve yapmam gereken: İki el bir baş için kısaca tarih yine tekerrür ediyor. Kıdemli bir sancının yeniden nüksettiği kronik bir hastalık benimki. Henüz tedavi olma ihtimalinin bile bulunmadığı bir rahatsızlık. Dermanı yine O'nda hep de olduğu gibi. Zira hiçbir kul kâfi gelmez dozajın ne olması gerektiğine.

Tek gereken uzun zamandır unuttuğum boş vermişlik. Unutmak değil de haz etmediğim bir kavram. Değer verdiğim tüm kavramlara ket vurulduğu için bana kalan son seçenek.

Göz pınarlarım kuruduğu için boğulma tehlikesi geçirmeyeceğim de gün gibi aşikâr.

Varsın mutlak değerler çarpsın birbirini eksi ve artı haneleriyle. Çoktan yutan eleman vurdu bana son darbeyi. Ve beni de yuttu kendi pervasızlığında. Matematiğin gücü aslında kabul görmesi gereken tek bilim dalı. Daha önce de sıfır denen bu boş ve yuvarlak sayı tarafından sonsuza intikal ettiğim için ne hane sayım önemli ne de kapladığım alan. Hoş, alan itibariyle kocaman bir boşluk yer ihtiva ettiğimi sandığım...

Yıkıcı, savurucu bir o kadar dipsiz bir boşluk. Adeta bir hengame vakitsiz telaşların ve tükenmişliğin dalga dalga yükselip alçaldığı. Hatta anlamsız ve yıpratıcı bir döngü. Anlama dürtüsü de afaki ve derken anlatmanın mümkün olmadığı.

Barınan o kadar çok şey var ki bu garip ve tezat varlığın tahayyül ettiklerinden. Çoğunlukla muzdarip emsalsiz istemlerden, sevinin acı yeti, kulluğun yetersiz kaldığı ve O'na gereksinim duyduğum ahenksiz bir melodi. Genelde makamın belli olmadığı ve notaların tatlı ve iç burkan dansı.

Tek kişilik bir oyun ömrü çalan. Kıyameti bekleyen bir ruh yaşamın acıttığı. Karşılıksız ne varsa, andlandıramadığım. Bir kayıp var olmanın dayanılmaz ağırlığının eşlik ettiği...

Gizemse gizem, yalnızlıksa yalnızlık ya da ketum ve sessiz bir dirayetsizlikle kaçan, saklanan bir benlik. Sonuçta ben bana aidim bu yüzden de ben karar veririm mekanizmayı yönetirken. Böylesi bir dünyada ben kim oluyorum da güven ve sevgi mahrumiyetinden dem vuruyorum.

Neysen neyim ya da kimsem kimim. En azından belli bir kimlik ve oturmuş bir karakter:

İnmem gereken son duraktayım. Tıklım tıklım dolu otobüs. Binmem zor olmuştu ama terk etmek daha da zor. Bakın nasıl da kaçıyor insanlar. Ne de olsa gemiyi son terk eden hep kaptan olmuştur. Herkesin kendini kaptan sandığı otobüs ve gemi arası vasıtada ne işim var ki... Aslında hiç binmemeliydim. Ne işim olur ki ve ne işim oldu ki üzüntü ve hayal kırıklığının haricinde.

Kalan kalır hep de öyle olmuştur. Ne el sallamışlardır ne de kuru bir hoşça kal demişlerdir. Hep derim, silik bir gölgeyim diye. Gölgesi olmayan bir ağaç belki de. Bakın nasıl da uzuyor gölgeler. Benimkinin haricinde tüm toprak verimli ve çiçek dolu.

Güneşin ışığı yeter bana, büyümek adına; her ne kadar ona ulaşmak ve onu görmek zor olsa da...